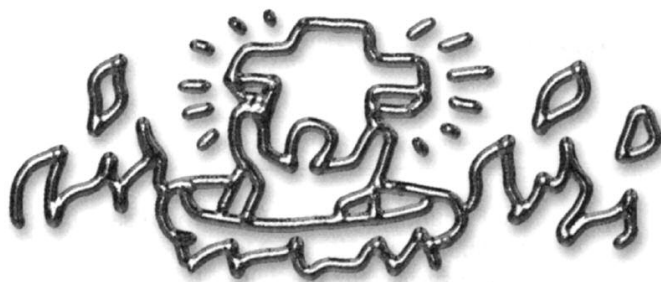

ET UROKKELIG HÅP

Bakgrunnsstoff *Job 38-41; Jes 41,8-14; Jer 29,1-10; Hab 1,1-4; Hebr 12,1-13.*

Minnevers **“Og håpet skuffer ikke, for Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd som han har gitt oss” (Rom 5,5).**

Når man sitter i kirken sammen med mennesker som smiler til en, er det lett å tale og synge om håp. Men håpet er alltid ikke så enkelt når man er i smeltingen. Under presset fra omstendighetene begynner vi å tvile på alt, især Guds visdom.

I en av sine bøker skriver C. S. Lewis om en fantasiløve. Et menneske som ønsker å møte denne løven, spør om det er trygt og får til svar at han ikke er trygt, “men han er god”.

Det er ikke alltid vi forstår Gud, og han gjør noen ganger uventede ting, men det er ikke det samme som at han er mot oss. Det betyr bare at vi ennå ikke ser hele bildet. Men vi slåss med den tanken at Gud må være forutsigbar og forståelig om vi skal ha fred, tillit og håp. Vi synes vi må være “trygt” på ham. Men da blir vi skuffet.

Ukeoversikt **Hvordan kan vår forståelse av Guds karakter hjelpe oss når vi er i smeltingen?**

SØNDAG**Den store sammenhengen**

Når vi har det vondt, er det lett å tenke at det som skjer med oss er det eneste som teller. Men den store sammenhengen er litt større enn bare “meg” (se *Åp 12,7; Rom 8,22*).

Les Habakkuk 1,1-4. Hva var det Habakkuk stod overfor?

Man skulle tro at Gud ville si noe sånt som “Det var da ille, Habakkuk; jeg kommer og hjelper deg med én gang.” Men Gud svarer det motsatte. Han sier til Habakkuk at det skal bli verre. Les om det i Habakkuk 1,5-11.

Israel var blitt ført i fangenskap av assyrerne, men Gud lover at noe verre skal skje: Babylonerne skal føre judeerne i fangenskap. Igjen i vers 12-17 roper Habakkuk til Gud, og så venter han på svar.

Hvordan kan man si at Guds innledende ord om den kommende ødeleggelsen av Babylon i Habakkuk 2,2.3 gir håp?

I Habakkuk 2 lover Gud at babylonerne skal bli slått. Hebreerne 10,37 siterer Habakkuk 2,3 og antyder en fremtidig messiansk oppfyllelse av dette løftet. Like sikkert som at Babylonia skal gå under, er løftet om at “Babylon den store” skal falle (*Åp 18,2*).

Habakkuk var fanget mellom det store ondet som omgav ham og Guds løfte om at det skulle komme verre tider. Og det er nettopp her vi er i frelseshistorien. Vi er omgitt av en veldig ondskap, men Bibelen sier at det skal bli langt verre. Nøkkelen til at Habakkuk overlevde var at han fikk se hele bildet. Derfor er han

i kapittel 3 i stand til å be en utrolig lovprisningsbønn fordi han vet hva Gud vil gjøre i fremtiden.

Til ettertanke **Les Habakkuk 3,16-19. Hva er grunnen til Habakkuks håp? Hva er Guds folks håp mens vi venter på at de siste begivenhetene som er profetert, skal utspille seg? Hvordan kan dette håpet bli en realitet for deg?**

MANDAG

Hvem vår Far er

Oswald Chambers skriver: “Har du spurt Gud hva han har fore? Det vil han aldri fortelle deg. Gud forteller ikke hva han har tenkt å gjøre; han viser deg hvem han er.” — *My Utmost for His Highest* (Barbour & Company Inc.: Uhrichsville, Ohio 1963), 2. jan.

Hva tror du Chambers mente med det han skrev?

Som kjent innledes Jobs bok med Jobs hans livs store tragedie. Han mister alt han har, alt bortsett fra livet og sin kone, og hun sier til ham: “Spott heller Gud og dø!” (*Job 2,9*). Det som så følger er en samtale der vennene forsøker å finne ut hvorfor det hele har skjedd. Hele denne tiden er Gud taus.

Men så, i Job 38 trer Gud frem og taler: “Hvem er det som vil fordunkle min plan med uforstandige ord?” (*vers 2*). Uten opphold stiller Gud Job 60 frapperende spørsmål. Slå opp og les dem i Job 38 og 39.

Etter det siste spørsmålet svarer Job: “Nei, til det er jeg for liten. Hva skulle jeg svare deg? Jeg legger hånden på munnen. En gang har jeg talt og tar ikke mer til orde, to ganger talte jeg og sier ikke mer” (*Job 39,37.38*). Men Gud er ikke ferdig. Han stiller enda et knippe “store spørsmål”.

Les Jobs endelige svar i Job 42,1-6. Hva var det Gud ville at Job skulle vite, og hvilken virkning hadde det på ham?

Jobs venner får ikke noe svar på sine spørsmål om “hvorfors”. Men Gud tegner et bilde av sin uforlignelige storhet slik den kan observeres i skaperverket. Etter dette trenger så visst ikke Job noe svar. Behovet for svar overskygges av dette overveldende bildet av Guds storhet.

Denne historien avslører et betagende paradoks. Vårt håp og vår trøst kan finne næring i vår manglende kunnskap. Rent instinktivt vil vi gjerne finne vår trøst i å skulle vite alt, og vi blir skuffet når vi ikke kan det. Men det hender at Gud understreker vår uvitenhet så vi kan bli klar over at menneskets håp bare kan finne trygghet i en som er langt større enn oss selv.

Til ettertanke **Opplever du noe du ikke begriper? Se i så fall nøyer på Guds karakter. Kanskje kan det gi det håpet du trenger for å holde ut det som nå er ubegripelig?**

TIRSDAG

Vår Fars nærvær

“For jeg er Herren din Gud; jeg har grepet din høyre hånd og sier til deg: “Vær ikke redd! Det er jeg som hjelper deg” (Jes 41,13).

En har sagt: “Når det virker som om Gud er langt borte, hvem var det da som flyttet på seg?” Når problemene tårner seg opp, går vi ut fra at Gud har forlatt oss. Men i virkeligheten har han ikke gått noe sted.

Da jødene var i fangenskap, virket det som om Gud var langt borte. Men Jesaja kunne på Guds vegne forsikre dem om at de

en dag skulle få friheten tilbake. Selve hjemkomsten til Jerusalem lå langt inn i fremtiden, men Gud ville at hans folk skulle vite at han ikke hadde forlatt dem og at de hadde all grunn til å håpe.

Les Jesaja 41,8-14. Hvilke grunner til håp finner du at de kunne ha, de som lengtet etter fremtidig frihet. Hvilken glede har vi av dette løftet mens vi venter på at vårt eksil her på jorden skal ta slutt?

I vers 13 finner vi et av de mest slående bildene i disse versene. Universets mektige Gud sier at hans folk ikke skal frykte, for det er han som “har grepet din høyre hånd.” Det er én ting å forestille seg at Gud styrer det som skjer her på jorden fra en veldig trone lysår borte. Men det er noe ganske annet når vi forstår at han er nær nok til å gripe sitt elskede folks hånd.

I en travel hverdag er det ikke alltid lett å huske at Gud er nær. Men når vi husker at han er Immanuel, “Gud med oss”, gjør det noe for oss. Når Gud er med oss, gjelder det også hans formål, løfter og forvandlende kraft.

Til ettertanke **Prøv dette de neste dagene: Forsøk å minne deg selv så ofte som mulig om at universets Gud er nær nok til å holde deg i hånden og at han selv lover å hjelpe deg. Før en oversikt over hvordan dette forandrer den måten du lever på. Vær innstilt på å snakke om dine opplevelser i gruppen på sabbaten.**

ONSDAG

Vår Fars planer med oss

Alle søker et håp. Men hvor skal vi finne det? Enkelte finner håp i en venns smil. Andre setter sitt håp til sin økonomiske trygghet eller et godt ekteskap. Hva er det som gir deg håp og kraft?

Profeten Jeremia skriver til folk som er i eksil og har mistet alt håp. “Ved Babylons elver, der satt vi og gråt når vi tenkte på Sion” (*Sal 137,1*). Men selv om de er helt knust, viser Jeremia dem grunner til at de ikke bør oppgi håpet.

Hva slags grunner til håp finner vi i Jeremia 29,1-10?

I dette avsnittet er det tre viktige kilder til håp som det er verd å merke seg.

For det første sier Gud at hans folk ikke må oppgi håpet fordi det de opplever ikke er følgen av tilfældigheters spill eller uutgrunnelig ondskap. For Gud selv taler “til alle dem jeg har ført bort fra Jerusalem til Babylonia” (*vers 4*). Det kan virke som om de er omgitt av ondskap, men Juda er ennå i Guds hånd.

For det andre sier Gud til sitt folk at de ikke skal oppgi håpet fordi han kan gripe inn midt i deres vanskeligheter. “Se til at den byen som jeg har ført dere bort til, må ha fred og fremgang, og be til Herren for den! For når det går den vel, går det også dere vel” (*vers 7*).

For det tredje sier Gud at hans folk ikke skal oppgi håpet, for han skal på et gitt tidspunkt sette punktum for deres eksil: “Så sier Herren: Når sytti år er gått for Babylonia, skal jeg se til dere. Jeg vil gjøre det jeg har lovt, og føre dere tilbake til dette sted” (*vers 10*).

Etter å ha forklart hvordan han har hatt hånd om deres fortid,

nå har hånd om deres samtid og snart skal ta hånd om deres fremtid, gir han en vakker skildring av sin omsorg for sitt folk (se vers 11-14).

Til ettertanke Les versene 11-14 og si ditt eget navn etter ordet “dere”, som om det er deg personlig som mottar disse løftene. Anvend løftene på deg selv og det du har å kjempe med.

TORSDAG

Vår Fars irttesettelse

Les Hebreerne 12,5-13. Hvilket budskap har dette avsnittet til oss her og nå, og hvordan passer det inn med det vi har satt oss inn i dette kvartalet?

I Hebreerne 12,5-13 får vi beskrevet prøvelser i sammenheng med oppdragelsen. Begrepet irttesettelse forekommer nesten et titalls ganger. I den gresktalende verden var dette det vanligste ordet for “utdanning”. Å forstå Guds irttesettelser er å forstå hvordan Gud utdanner oss i den troens skole som han har omtalt allerede i Hebreerne 11.

Gjennom hele kapittel 11 har forfatteren fortalt om troens menn og kvinner. Ved inngangen til kapittel 12 henvender han seg til oss lesere og sier at siden det er så mange som har gått forut for oss og holdt ut til tross for utrolig motgang, kan også vi fullføre vårt troslop. Nøkkelen er å feste blikket på Jesus (vers 2) så han kan få være vårt eksempel når livet går oss imot (vers 3). Å lese kapittel 12 er som å få utdelt lesebriller. Uten dem vil vårt blikk eller vår forståelse av motgang alltid være uklare. Men med disse brillene på, vil vi få rettet opp det tåkete bildet av lidelsen som vår kultur prakker på oss. Da vil vi kunne se klart og forholde oss til prøvelsene på en forstandig måte.

Ta på “brillene” i Hebreerne 12,1-13. Se nøye på vers 5-13:

Hva er:

oppdragelsens kilde? _____

vår holdning til oppdragelsen? _____

formålet med oppdragelsen? _____

Til ettertanke Les gjennom Hebreerne 12,1-13 enda en gang. Lag en liste over alle de grunnene du finner som gir deg grunnlag for håp. Hvordan har du erfart dette håpet når du har gjennomgått din egen åndelige “oppdragelse”?

FREDAG

Videre studium

Utdanning for livet, side 163-167 (Ed:301-309); *Helse og livsglede*, side 357-359 (MH:470-471).

“Alle mennesker vil enkelte ganger oppleve bitter skuffelse og knugende motløshet. Det vil komme dager da de blir hjemsøkt av sorg, og da det er vanskelig å tro at Gud fremdeles har omsorg for dem — da bekymring martrer sjelen slik at de heller vil dø enn leve. Det er i slike stunder at mange slipper taket i Gud og blir slaver under tvil og vantro. Hvis vi i slike stunder hadde åndelig klarsyn til å kunne øyne hensikten med Guds ledelse, ville vi se engler som er opptatt med å redde oss fra oss selv. De gjør sitt ytterste for å sette føttene våre på en grunnvoll som er sikrere enn de urokkelige fjell. Dette ville gi oss ny tro og nytt liv.” — *Alfa og Omega*, bind 3, side 57 (PK:162).

Spørsmål til drøftelse

1. Ellen White sier at vi “alle” får oppleve “bitter skuffelse og knugende motløshet”. Legger vi merke til hverandre når vi går gjennom slike tider? Hvordan kan vi lære å bli bedre i

stand til å være håpets sendebud for hverandre når vi opplever bitre skuffelser?

2. Se på hva dere har svart på tirsdagens siste spørsmål. Hva har det betydd for dere at dere har hatt Guds nærhet for øye?
3. Les sammen fra deler av Job 38-41. Hvilket bilde av Gud møter vi her? Hva får du vite som gir håp og oppmuntring? Hvor passer sabbaten inn i dette bildet? Hvordan kan den hjelpe oss å ha Guds natur og karakter for øye?
4. Det håpet som forvandler, kommer fra himmelen. Det betyr at vi kan be om håp for hverandres liv. Sett av litt tid til å be for dem som har mistet noe av sitt håp i det siste, så deres håp kan bli tent på nytt. Og dessuten: Hva kan dere gjøre for dem som kjemper en tapende kamp med sin tro og sitt håp?
5. Hvis det er noen som synes de kan det, så be dem fortelle om da fortvilelsen og prøvelsene gjorde at de mistet taket på håpet og troen. Hva var det som gav dem nytt håp? Hva kan vi fortelle hverandre som kan være til hjelp når vi gjennomlever tvil og fortvilelse?